

πρότεινε εἰς τοὺς ἀφηνιάσαντας ἀκροατάς του νὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ ἕνα πρὸς ἕνα ὁ πονηρός.

Μετὰ τὸν Παπαρρηγόπουλον ἤρχετο ἡ σειρά τοῦ κ. Στρέϊτ· οἱ νομικοὶ ἐνδυναμωθέντες, συγκεντρωθέντες, προσλαβόντες συνεπικούς καὶ τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς δασκάλους κατέλαβον τὰς διόδους καὶ τὰς εἰσόδους· ὁ κ. Στρέϊτ πληροφορηθεὶς τὰ συμβαίνοντα, ἔστρεψε πρὸς νῦν εὐγενέστατα, εἰπὼν ὅτι δὲν θέλει νὰ γίνεταί αἷτιος ταραχῶν.

Τὴν τρίτην ἔφοδον ὑπέστη ὁ κ. Στροῦμπος· ὁ χεῖμαρρος ἐπολιόρκησε τὴν ἑδραν του. Καὶ ὁ κ. Στροῦμπος κατηνάλωσε εὐγλωττίαν διὰ νὰ κατασιγάσῃ τὴν πλημμύραν του. Ἐπεκαλέσθη καὶ αὐτὸς τὴν ἀφοβίαν του. Ἀλλὰ τὰ ρεύματα τὴν κατέπνιγον, ἄφ' ὧν ἐξήρχοντο αἱ φωναί· Σὺ εἶσαι μπουλιασμένος. Εἶσαι γέρος καὶ δὲ φοβᾶσαι!

Ὁ κ. Φιντικλῆς συνηθισμένος ἀπὸ τοὺς κοιμισμένους διδασκάλους του, τὰ ἔχασεν εὐρεθεὶς ἀντιμέτωπος τοῦ πανδαμονίου αὐτοῦ. Ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του, καὶ κατῆλθε, καὶ ἀνελήφθη ὡς σκιά.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον ἡ μπαστουναῖς καὶ αἱ φωναί. Ὁ ἐπιλογος εἶναι ἀγριώτερος. Γιατροὶ ἐκδικούμενοι διὰ τὴν προχθесινήν καταπάτησιν τοῦ ἐδάφους των ὑπὸ τῶν νομικῶν ἀπορρησάντων εἰς τὴν αἵθουσάν των ἐν ὥρᾳ παραδόσεως ἐπέτεθον κατὰ φοιτητῶν νομικῆς· τὰ πιστόλια ἐδούλευσαν, τρεῖς πιστολισμοὶ ἀντηλλάγησαν, καὶ ἐπληγώθη εἰς τὴν κεφαλὴν φοιτητῆς τις.

Δὲν εἶναι λοιπὸν προτιμώτερον καὶ τῶν παραινετικῶν λόγων τῶν Διευθυντῶν καὶ τῶν συμβουλῶν τῶν διδασκάλων καὶ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Πρυτάνεως νὰ κλείσῃ τὸ Πανεπιστήμιον, διὰ νὰ λήξουν αἱ ἀγριότητες αὐταί;

Εἴμεθα οἱ εὐτυχέστεροι τῶν θνητῶν ὑπὸ ἀτμοσφαιρικὴν ἐποψίν κατ' αὐτάς. Ἡδυνάμεθα, ἐάν δὲν εἴχομεν καθαρῶς ζωώδεις συνηθείας νὰ διακόψωμεν ὅλας τὰς κτηνώδεις ἐργασίας μας, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ βουλευτοῦ μέχρι τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ἐργατῶν, ἵνα ἐξέλθωμεν ὅλοι εἰς τοὺς ἀγροὺς, ῥοζῶντες ἀντὶ ζύθου καὶ ἀντὶ χαμπανίτου τὸν κυανοῦν αὐτὸν αἰθέρα καὶ λούοντες τὰς ὀφεις μας εἰς τὸν σάπφειρον τῶν ὀρέων ἢ τὸν σμάραγδον τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ὀλογάλανον τοῦ οὐρανοῦ. Τώρα ἤξιζε νὰ εἴμεθα οἱ ἄνδρες Παρασκευαῖδοι καὶ τὰ θήλα πριγκηπίσσαι Μαίρου, ἵνα ὑψώμεθα ὀλίγας σπιθαμὰς ἐγγύτερον εἰς τὸ αἰθέριον διάστημα καὶ ἀπώτερον ἀπὸ τὸ Σούτσειον παράστημα τῶν ὁδῶν. Ὡ ἐντρυφύμα! Διατί νὰ μὴν εἶσαι ἡ μόνη ἀποστολὴ τοῦ βίου μας! Διατί, ὦ αἰθὴρ, νὰ μὴν εἶσαι ἡ μόνη τροφὴ μας καὶ, ὦ γαλανὰ σύννεφα, αἱ μόναι χλαμύδες μας!

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Μία σκέψις ἕνεκα τῆς ἐπιδημίας· Ἀφοῦ ὅλοι αἱ πολυπληθεῖς συναθροίσεις διαλύονται πρέπει νὰ διαλυθῇ καὶ ἡ βουλὴ.

Εἰδοποιήσεις.

Ἐκάστην ἑσπέραν περὶ τὴν 8ην ὥραν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ διδάσκεται, δαπάναις τῆς κυβερνήσεως, ἡ κωμωδία.

«Νὰ σκάσῃς ἀπαρτία δὲν γίνεται.»

- Ἡ ἀδελφὴ Ἀγάπη κινδυνεύει, ἀδελφὲ Νεσεμία; ἠρώτησε.
- Δὲν εἰξεύρω, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ ἐξιμολογήθῃ ἄνευ ἀναβολῆς.
- Ἐρχομαι εὐθύς.

Καὶ ῥίψας ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ ῥάσον του ἐξῆλθε καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀδελφὸν Νεσεμίαν.

Ἵπερέβησαν τὸν οὐδὸν τῆς πύλης τοῦ Μοναστηρίου. Διῆλθον παρὰ τὸ σπήλαιον τὸ σχιστὸν ἐν σχήματι Σταυροῦ, ἐνθα, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς συνέγραψεν ἐξ ἐμπνεύσεως τὸ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος» καὶ γενομένου σεισμοῦ ἐσχίσθη τὸ σπήλαιον. Ἀνέβησαν διὰ βραχίονας καὶ στενῆς ἀτραποῦ εἰς τὸ ὄρος, ὁ μὲν Νεσεμίας ἀσθμαίνων μὲ τοὺς ἰσχυροὺς του πνεύμονας, ὁ δὲ Ἀμμοῦν κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ὕψους του καὶ κρατῶν τὰ γόνατα μὲ τὴν μίαν χεῖρα, μὲ τὴν ἑτέραν δὲ τὴν ῥάβδον του. Ἐφθασαν εἰς ἄντρον τι ἔχον κτιστὴν εἴσοδον βλέπουσαν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ πρὸς τὸ ἐν τῇ ὑπωρεῖᾳ κείμενον μοναστήριον.

Ὁ Νεσεμίας ἀνέφωξε τὴν θύραν καὶ εἰσελθόντος τοῦ Ἀμμοῦν ἔκλεισεν αὐτὴν ὀπισθέν του μείνας αὐτὸς ἐξω.

Πενιχρὸς θάλαμος ἔχων τὸ χῶμα ὡς δάπεδον καὶ τὸν βράχον ὡς τοῖχον ἦτο τὸ ἐντὸς τοῦ οἰκήματος τούτου. Κλίνη τις ἦτο κατὰ τὴν μίαν γωνίαν, ἐφ' ἧς κατέκειτο γυνὴ τις. Ὁ Ἀμμοῦν ἔλαβε τὸ μόνον σακμίνιον, ὅπερ ὑπῆρχε, καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν κλίνην.

— Τί ἔχεις, τέκνον Ἀγάπη; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς μοναχός.

Ἡ πάσχουσα γυνὴ ἀνέφωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν παρτήρησε μὲ συμπαθεῖς βλέμματα. Εἶχε κατάμαυρον τὸν χιτῶνα καὶ τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης. Ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ πενθίμου τούτου χρώματος ἠκτινοβόλει πρόσωπον, ὅπερ πεισματωδῶς ἐπέμενε νὰ εἶναι ὡραῖον.

Ἦτο γυνὴ ἕως τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν. Ἡδύνατο νὰ εἶναι μόνον τριάκοντα. Ἡ καλλονὴ τῆς εἶχεν ὥχρον τι καὶ ἀσθενικόν, ὅπερ διηγείτο βασιάνους καὶ μαρτύρια. Τὸ μέτωπόν της ἦτο, ὡς στεφάνη ἀγίου, ὥχρον καὶ κυανόφλεβον περὶ τοὺς κροτάφους. Τὸ ὄμμα τῆς ἀντέλαμπε μυστικὰς ἀκτίνας καὶ αὐγὰς ὅπου (visionnaire). Δυσκόλως ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦτο καὶ τὸ ἦθος προήρχοντο ἐκ βασιάνων βιωτικῶν ἢ ἐκ τύψεων συνειδήσεως. Ἡ μέλαινα μανδύλα, ἣν ἐφόρει περὶ τὴν κόμην, δὲν ἠδύνατο ἐντελῶς νὰ ἀποκρύψῃ τὰ χρυσοῦσθὰ τῆς μαλλίας.

Ὑπάρχουσι γυναῖκες καταφεύγουσαι εἰς τὰ μοναστήρια ἐκ κόρου καὶ ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἐγγολπούμεναι τὸν μοναχικὸν βίον ἐκ λιμοῦ; Ἴσως. Ἀλλ' εἰς ποτέραν τάξιν ἀνῆκεν αὕτη;

— Θέλω νὰ ἐξαγορευθῶ, πάτερ μου, εἶπεν ἡ γυνή.

— Πάσχεις;

— Τίς εἰξεύρει ἂν θὰ ζήσω; ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἔχω μυστικὰ εἰς τὸν τάφον.

— Θὰ πράξῃς κακῶς, τέκνον μου. Τὰ μυστικά, ἅτινα κρύπτουσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ κατὰ τὴν ἐξιμολόγησιν, τοὺς τρώγουσι ζῶντας, καθὼς οἱ σκώληκες θὰ μᾶς φάγωσι νεκρούς.